

שְׁלַח לַחֲמַד

זוּג הַפָּסוּז | תשפ"ד

בצדקה תכונני

גליון 319

סיפור לשבת

"כנגד ארבעה בנים..."

בעל תשובה אחד, נתקל בקשיים לרשום את בנו לשיבה. בדרך כלל בעת הרישום לשיבות, יש התלבטויות רבות בין חברי הצוות מי יוכל להתקבל לשיבה, ומי ילמד בישיבות אחרות. לשיבת 'אורחות תורה' היתה כתובת אחת ברורה בכל שאלה והתלבטות, משגיח הישיבה הרב חזקיה מיישקובסקי הי"ו, היה עולה לבית מרן ראש הישיבה הגרא"ל שטיינמן זיע"א וממנו מקבל תשובות חדות וברורות.

כאשר הגיע לאחד השמות אמר המשגיח: "בחור כשרוני, משפחה נפלאה, ומלא בעיות". שמע רבינו ואמר: "תבררו עוד". כעבור כמה ימים, חזר ואמר המשגיח: "אני מודה לראש הישיבה, שהורה להמשיך ולברר". התברר שהבעיות הידועות היו קצצה קרחון. בעיות לרוב היו שם. אמר רבינו: "נו, עכשיו שאתם מכירים היטב את הבחור ויודעים מה בעיותיו, תדעו להתמודד עמן. אם ילך לשיבה אחרת אף אחד לא ידע אותן, ואיך יעזרו לו?!"

חד גדיא

מנהגו של רבינו החתם סופר, היה לספר לבילי פסח סיפור שקיבלו מרבו המובהק, הכהן הגדול רבי נתן אדרל זי"ע, על הגאון רבי יונתן אייבשיץ זצ"ל. באחד מן הימים, בתקופה בה היו חילוקי הדעות בינו לבין הגאון רבי יעקב עמדין, נסע הגאון רבי יונתן מביתו לעיר אחרת, והיה אז אחר ימי הפסח.

על אם הדרך סר ללון בבית מלון אורחים, ופגע שם באנשים פחותי ערך אשר דיברו עליו סרה, והם לא הכירוהו ויחשבו אותו לעובר אורח פשוט. הוא פנה אליהם בשאלה על הפיוט "חד גדיא": הלא החתול טרף את הגדי דזבין אבא בתרי זוזי, וא"כ טוב עשה הכלב שנשכו על עוול בכפו, ולא טוב עשה המקל שהכהו, ויפה עשתה האש ששרפתו, ולא צדקו המים שכיבו את האש, וטוב עשה השור ששתה למי, ולא טוב עשה השוחט ששחטוהו, וצדק מלאך המוות שהמית להשוחט, ולבסוף בא הקב"ה ושחטו למלאך המוות...

והלא לפי החשבון, צדקו דרכי המלאך המוות! הבינו מקושייתו כי מתחפש הוא מהם, ואדם גדול הוא, ע"כ הפצירו בו שיגלה להם התירוץ. ויען ויאמר להם: אכן הגדי והחתול יש להם ריב ביניהם, מ"מ יסדרו הדברים בינם לבין עצמם, אבל מהכלב מי ביקש מידו משפט? ע"כ לא נכון עשה הכלב, וטוב עשה המקל שהכהו, ולא טוב עשתה האש ששרפתו, והמים צדקו שכבו לאש, ולא צדק השור ששתה למי, וטוב עשה השוחט ששחטו, ולא צדק מלאך המוות בשחיתתו להשוחט, ולעתיד לבוא ישחט הקב"ה את מלאך המוות הוא היצה"ר.

הוסיף ואמר: "ומזה תבינו, שאם שני גדולי תורה יש להם ריב בינם לבין עצמם, אתם אנשים פשוטים, מה לכם להתערב על ריב לא לכם?" ויפייסוהו ושקנו ולא דיברו עוד, והגאון רבי יונתן נסע לדרכו לשלום.

{ ספרא דמלכא }

הפלא ופלא

אוצר בלום של פלאי פלאות מגזוי קדם
אות א'

ארבעים שנה

לדעת ה"מגיד מישרים" (פרשת ויקהל) ימי הבחורות נמשכים עד גיל ארבעים – "חובין דאדם חטי עד ארבעין שנין, דאינון שני בחורות, לא איתפס עלייהו כולי האי, כמו האי דחטי בתר ארבעין שנין".

בהגיע האדם לגיל ארבעים הוא מתחיל להבין שהוא לא מבין. כן מבואר בספר "אגרא דכלה" (דברים פא): "דרשו חז"ל, שאין אדם עומד על דעת רבו עד ארבעים שנה. והנה, עד ארבעים שנה חושב התלמיד שעמד על דעתו, אבל בהגיעו לארבעים אזי מתבונן שלא עמד על הדעת כלום".

אשה שנשאת עד גיל עשרים – תוכל ללכת עד גיל שישים. אשה שנשאת לאחר גיל עשרים, אך מתחת לגיל ארבעים – תוכל ללדת עד גיל ארבעים. אשה שנשאת לאחר גיל ארבעים – שוב לא תלד לעולם. כן מבואר במסכת בבא בתרא (ק"ט, ב).

עד גיל ארבעים שנה – האכילה מועילה לאדם, ומוסיפה לו כח ובריאות. מגיל ארבעים ואילך, השתיה תופסת את מקום האכילה, והיא זו שמטיבה עם הגוף. כן מבואר במסכת שבת (קנב, א).

ארבעת המינים

בארבעת המינים טמונה סגולה להנצל מכל צרה. כן מבואר בספר "סדר היום" (הנהגת מוצאי יום טוב של סוכות): "במוצאי יום טוב יקח הלולב עם מיניו, וישמור אותו במקום מיוחד, יהיה לו למשמרת, יראה אותם ויזכור, ויזכה על ידם להנצל מכל צרה".

ארון קבורה

מנהג חסידים שבצרפת, שעושים משולחנם ארון קבורה, להורות כי האדם לא ישא מאומה בידו, ולא ילוננו בעמלו, כי אם הצדקה שעשה בחייו, והטובה שהוא מטיב על שולחנו. כן כתב "רבנו בחיי" (שמות כח, כג).

ר"ת	יציאה	כניסה	ישראלים
20:34	19:56	18:40	ישראלים
20:32	19:58	18:57	תל אביב
20:35	19:59	18:51	חיפה
20:33	19:56	18:57	באר שבע

בן איש חי

ספר 'פסקי בן איש חי' | הלכות שבת

סימן שכ

מלאכת דש | ריסוק שלג, סוכר, סבון

הנוטל ידיו בחורף במים שיש שלג וברד, יזהר שלא ידחם בין שני ידיו שלא יהיה מרסק בידיים.

לא ישפשף ידיו במלח, מפני שנימוח על היד ונעשה מים. וכשם שאסור לשפשף ידיו במלח, כך אסור לשפשף כלי במלח לפי שהמלח נמחה כשחופף בחזקה. אבל אם נתן מלח במים עד שנימוח מאליו בתוך המים, מותר להדיח הכלים באותם המים.

דורס אדם שלג בשבת ואינו חושש, אף על גב דנמחה ונמס, דדבר שאינו מתכוין הוא ולא הוי הכא פסיק רישיה, דאפשר שלא נמחה. ובמקומות שבימי החורף כל הארץ מלאה שלג, אף על גב דודאי נמס דהא המנעלים לחים הם, התיירו בזה משום דאי אפשר להזהר. וכן הוא הדין דמותר להטיל מי רגלים בשלג במקום שכל המקומות מלאים שלג, דאי אפשר להזהר בזה. אבל בארצות דאין כל הארץ מלאה שלג, צריך להזהר שלא ישתין בשלג.

יגורט"י שקורין בערבי לב"ן שהוא קפוי ויבש, ומניחין עליו מים ומוחין אותו על ידי כף. נראה דאסור לרסקו, כדין שלג וברד. מיהו פה עירנו בגדאד המנהג פשוט וידוע ומפורסם, להמחות היגורט"י הקרוש במים ולעשותו

בידיים על ידי כף המיוחד לזה, וכיון שיש כאן מנהג ידוע בזה, מוכרח לומר שנהגו כסברת הרמב"ם ז"ל ודעמיה שהם גדולים וכן רבים, דסביבא להו מותר לרסק השלג והברד לתוך המים, ולא אסרו אלא רק לרסקו בידיים שלא בתוך המשקה. ולכן כיון דמניחין מים בתוך זה היגורט"י וממחין אותו בו נהגו היתר בכך, ואין למחות בידיים, ורק המחמיר תבא עליו ברכה.

סוכר שקורין בערבי קנ"ד הוא מתוקן על ידי אומנים באירופה, ועשוי חתיכות גדולות וקשות, מותר לרסקו בתוך המים למחותו בהם. ובסה"ק רב פעלים, כתבתי דיש חילוק גדול בין סוכר ובין שלג וברד, ולפי זה אפילו למר"ן ז"ל דאסר בשלג לרסקו תוך המים, יודה כאן דשרי- וכתבתי לפי מנהג עירנו למחות היגורט"י הנזכר לעיל תוך המים, אז גם המחאת הסוכר בתוך המים שרי בלי פקפוק. וכתבתי דאפילו המחמיר ביגורט"י אין צריך להחמיר בסוכר.

פרי שקורין בערבי משמיש, שנתייבשו הרבה, דרכם לשרותם במים ומשפשים אותם בידיים זה בזה, עד שנמחים לגמרי ויהיו מים ולא ישארו אלא הגרעינים בלבד, העליתי בסה"ק מקבציאל בס"ד דמצד המחיה שמימחה אותו בידיים בזה השפשוף וחיכוך שמחככו, אין חשש, וכמו שכתבתי לעיל גבי סוכר.

יש מין משקה ששותין אותו הבריאיים, ואינו בכלל משקין ששותין לרפואה דאית בהו גזירת שחיטת סמינים, וזה קורין אותו בלשון ערבי גילא"ב [מי חומצת לימון]

עם אבקת סודה לשתייה], ובלשון אשכנז סמתאווא"ר [סודה וסרן], ודרכו שיביאו מלח חמוצין דהיינו שנעשה מן מים של לימונים חמוצין והוא יבש וחשוך כעפר, ומניחים עמו סוכר, ומניחים בו מים בשבת, ונותנים לתוכו סם הנקרא בלשון אשכנז סוד"א, וכאשר מתערבים זה עם זה יחד עושה פעפוע הרבה, ושותין אותו תיכף בעת הפעפוע. והעליתי בתשובה דמותר לעשות זה בשבת לשתותו, ואין לחוש משום מבשל מפני שמעלה רתיחה בזה הפעפוע. וגם אין לחוש משום דהוי ליה מוליד דבר חדש בזה הפעפוע ודמי למלאכה.

בורית שקורין בערבי צאבו"ן [סבון], שעשוי חתיכות יבשות ורוחצין בו על ידי מעט מים ששופכים עליו ועל ידיו ביחד, יש לאסור גם פה עירנו יע"א. והגם כי הבורית רוחצין בו עם מים, מכל מקום בעת שממחהו בידיו אין מים בעין עם הבורית, כי אם לחלוה ורטיחות של המים שנשפכו עליהם. וכן המנהג פשוט פה עירנו שלא לרוחץ בחתיכות בורית, אלא ממחין הבורית במים מערב שבת עד שנעשה כולו מים, ואז רוחצין בשבת באלו המים שנמחה בהם הבורית מערב שבת.

שחיטת בגדים, שערות, חליבה

אסור להדק בפי הפך מוכין או חתיכת בגד כשהן לחין ובלוועין מן המשקה, דנסחטין על ידי הידוק, ואף על פי שאינו מתכוין לכך פסיק רישיה הוא. ואף על פי שאינו מהדק הרבה, גזרו שמא יהדק בחזוק.

ספוג אין מקנחין בו כלל, אלא אם כן יש בו אחיזה. ואפילו חדש ויבש אסור, דלא פלוג רבנן.

ישמחו במלכותך

פרק ב' | וישמחו בך ישראל

סוד פתח הגדול של השמחה בשבת המלכה בשבת לא יצטער כלל על עוונותיו - אלא ישמח במלכותו יתברך

אפלו פאָשר האָדס חפץ להיות משפן לשכינה, וכיום השבת הוא חש בנפשו שאינו ראוי לכך, עליו להסיר אף זאת מלבד בשבת ולא להצטער מכך כלל אלא יהיה בשמחה גדולה בכל יום השבת, כי ביום זה ישנה שמחה עצומה בעולמות העליונים והשכינה שורה בישראל כמו שהיה פאָשר בית המקדש היה קיים. וזה הטעם שכתבו חז"ל שלומדים מהפסוק "אף את שבתותי תשמרו" - למעט את מלאכת המשפן, כי כוננתם היא שהאדם לא יעשה בשבת תשובה וסגופים כרי להיות משפן לשכינה, כי ע"כ הוא עלול לבוא למדת העצבות ויפסיד את הארת השבת אשר שורה על כל עם ישראל בכל דרגה שהם שרויים בה ביום השבת, ונדקא ע"י שישיש וישמח, וזכה שתשרה עליו השכינה.

הדרך לזכות לשמחת השבת

ומוסיף בעל המאור עינים שהעצה למי שחש בנפשו בשבת שאין השכינה שורה בו, שיהיה בעונה ביום השבת וישפיל את דעתו, וע"י כך יזכה שאף עליו תשרה השכינה בשבת, כי הקב"ה שוכן את דכא, וזה מרמז בדרךשת חז"ל: "אף את שבתותי" - ש"אף" בא למעט. לרמז שימעט האדם את עצמו וע"י זה יזכה שתשרה השכינה עליו בשבת, וממילא אף הוא יזכה להרגיש את הרגשת השמחה של שבת הפאה מהשראת השכינה השורה ביום השבת בעם ישראל. עד כאן דבריו.

כי העצבות והדאגות בשבת הן על עניני גשמיות והן על עניני רוחניות, מונעים מהאדם לזכות להארת השבת, וע"י השמחה בשבת זוכה האדם שתשרה עליו השכינה, אשר שורה בשבת על כל אדם ואחד מן ישראל.

ספר חסידים

סימן ר

עת לעשות לה' הפרו תורתך (תהלים קיט קכו) אע"פ שאמרה התורה לא יהיה כלי גבר על אשה ולא ילבש גבר שמלת אשה. אם צרו אויבים על העיר או אם הולכים בדרך ואם ידעו שהם נשים ישכבום תלכנה במלבושי אנשים ואף בחרב כדי שיהו סבורים שהם אנשים ואם אין שם אלא עשרה אנשים ויש שם כמה נשים תחגורנה חרב כדי שיהיו סבורים שהם אנשים ולא יזיקום:

סימן ר"א

מעשה באשה יפה מאד שהלכה בדרך עם בעלה ועשתה משער של חבירתה זקן ושמה על פנים שלה והרואה אותה סבור שהיתה איש וניצלה. וכגון בחורים שאין להם זקן מלבשים בגדי נשים להנצל או לבוש נכרי להטעות האויבים כגון ר' מאיר אצבעו אחד הכניס בדבר האיסור ואצבעו השנית הכניס בפיו:

סימן ר"ב

מי שהחטיא את הרבים כגון שמביא בניו בין הנכרים או אחיו להמיר הדת והוא יוצא ואומר שרוצה לשוב אם שלא באונס עשה כגון שלא רצו להרוג אותו והוא הכניס אחרים עמו להמיר כיון שהוא החטיא אחרים אין מקבלים אותו עד שיוציא אותם שהחטיא בין הנכרים אומרים לו תוציא אותם שהחטאת. ואם יאמר איך תדחקוני ללכת בין הנכרים אומרים לו אין אנו דוחקים אותך אלא שאתה שואל להורות איך יהיה לעונותיך כפרה לא נורה לך עד שתשיב אותם וכתוב (דברי הימים ב לג ט) ויתע מנשה את יהודה. וכתוב (דברי הימים ב לג טו) ויסר אלהי הנכר וכתוב (דברי הימים ב לג טז) ויאמר ליהודה לעבוד את ה' אלהי ישראל. וכתוב (יחזקאל יח ל) נאם ה' שובו והשיבו מכל פשעכם ולא יהיה לכם למכשול עון השליכו מעליכם את כל פשעכם והשיבו וחיו שובו אתם והשיבו אותם שהחטאתם. כך נאמר למומר שהסית והדיח ששיב אותם שהחטיא אז יקבלוהו ויורוהו איך לעשות תשובה:

חידושים לפרשה

"ויעשו כל בני ישראל, כאשר צוה ה' את משה ואת אהרן בן עשו". (שמות יב, ט).

לעיל כתוב, לאחר שצוה ה' את משה לבני ישראל שיעשו קרבן פסח, "וילכו ויעשו בני ישראל, כאשר צוה ה' את משה ואהרן בן עשו", ולאחר מכן כתיב בכורות ושילוח ישראל ממצרים ונסיעת בני ישראל מרעמסס סכותה. ואחר כך חוזר הכתוב: "ויאמר ה' אל משה ואהרן: זאת חקת הפסח כל בן נכר לא יאכל בו וכו' וכל ערל לא יאכל בו" וכו'. ושוב חוזר הכתוב ואומר את פסוקנו: "ויעשו בני ישראל" וכו'.

וקשה: למה כתוב פעמיים שעשו את קרבן פסח? ולמה הפסיק באמצע?

אלא שבא לרמז למה שאמרו חז"ל (מדרש רבה שמות פרשה יט, הובא בספרי למני מאיר במחמיר ק"נ), שנצטוו בני ישראל אז על המילה, שהרי מי שלא נימול אינו יכול לאכול מקרבן הפסח. אלא שלא רצו בני ישראל להימול, ולא לאכול מקרבן פסח! עד שהוציא הקב"ה רוח מגן עדן, והפית ריח גן עדן בפסחו של משה, ויצא הריח בכל ארץ מצרים מהלך מ' יום.

וכאשר הריחו בני ישראל ריח זה, והיו הם עיפים מריחו המסריח של דם קרבן הפסח, באו לראות מאין הריח, וראו שהוא מפסחו של משה. בקשו לאכול מפסחו. אמר להם: לא תוכלו לאכול ממנו עד שתהיו נימולים, שכן נצטויתי: "וכל ערל לא יאכל בו". ואז הסכימו בני ישראל להימול, ולאכול מקרבן הפסח, ובזכות זה הוציא הקב"ה את ישראל ממצרים. ומסיים המדרש: שנאמר "ואומר לך בדמיך חיי ואומר לך בדמיך חיי" - זה דם פסח ודם מילה.

ונ"ל בס"ד, שלכן חזר הכתוב ואמר: "ויעשו כל בני ישראל" וכו' מחדש, לרמז שעשו בני ישראל גם קרבן פסח שנצטוו לעיל, ואיתו גם עשו ברית מילה שנצטוו בו עתה: "וכל ערל לא יאכל בו". ולכן שינה הכתוב לשונו: קודם אמר "וילכו ויעשו בני ישראל", ועתה אמר "ויעשו כל בני ישראל". קודם אמר "את משה ואהרן", ועתה אמר "את משה ואת אהרן". וזה כדי לרמז כנ"ל, כי ס"ת של כל הפסוק בצורתו הזאת: "ויעשו כל בני ישראל, כאשר צוה ה' את משה ואת אהרן בן עשו" - ולילורההתהתנני - בגי' קרבן פסח ברית מילה בדיוק.

ונ"ל בס"ד להוסיף, שרמז גם שעל ידי ריח גן עדן נעשו שתי מצוות אלו: "ישראל כאשר צוה י"י את משה ואת" - ר"ת **יכציאמ"ו** - בגי' **גן עדן**, לרמז שעל ידי ריח גן עדן נעשו המצוות. [ועיין עוד בספרי "אמרי מאיר" מאמר ק"נ].

{ 'תורת מאיר' | הרב מאיר מושיאשווילי שליט"א }

נצור לשונך

חובת השמירה - פרק ו [המשך]

וגם פעמים שמוצא היצר הרע שם מציאה רבה, שמפתחו להמשך כדבורים אטורים כשעה או כחצי שעה, וימצא כזה כמה מאות תיבות של דיבורים אטורים, ועל כל דיבור ודיבור צריך ליתן דין וחשבון. היש לך מציאה רבה כזו, שאינו מוצא כן בשאר עברות. ועל כן רובץ שם תמיד, אולי יסיה האדם דעתו, וימשכנו ברשתו.

ואחר כך מצאתי במדרש רבה פרשה בראשית, שאומר ממש כעין זה, על הפסוק "לִפְתָח תִּשָּׂאת רִבְיָן" (שם). וזה לשונו שם: "אמר רב תנחום: אית כלבי ברומי דידעין לפתות, אזלי ויתביב קמי פלטרין ועביד גרמיה מתנמנם, ומרי פלטרין מתנמנם, והוא שמיט עיגולא (כיכר) אארעא, ועד דהוי מצמית (עד שבני אדם מתקבצים) הוא משתכר עיגולא ומהלך ביה."

תרגום: יש כלבים ברומי שידעו לפתות, ויושב לפני האופה ועושה עצמו מתנמנם, והאופה מתנמנם, והוא מפיל כיכר על הארץ, ועד שבני אדם מתקבצים הוא משתכר כיכר והולך עמו.

והנמשל, שיארום היצר הרע לאדם ועושה עצמו כישן, למען לא יזהר האדם האדם ממנו, עד שיראה כי שכלו של האדם נרדם ולא יזהר ממנו, יקום ממארבו וילכדנו. וכעין זה ממש עושים הרשעים בערמה לגנוב ולגזול. [המשך בשבוע הבא]

גם אתם יכולים לתמוך בעלון העמותה ולזכות בהקדשה!

הקדשה למשך חודש

הקדשה לשנה שלמה בעלון

זכות ביזכי הרבים

הקדשה חד פעמית בעלון

הצטרפו אלינו ותמכו בהגדלת הצדקה והחסד למשפחות עמותת "בצדקה תכונני" שמה לה למטרה לספק ולדאוג לצרכיהם של משפחות מעוטי יכולת כלכלית ע"י מתן סיוע כלכלי רחב היקף העמותה פועלת ללא מטרת רווח כלל!

חלוקת סלי מזון שבועיים מתן ומענה לחוסרים ביתיים בסיסיים חלוקת סלי לידה ליוולדת ולתינוק ועוד פעילויות תמיכה בחגים ומועדים

דרכי התקשרות לקבלת והפצת העלון:
alon@gamah.org - מייל לכל מטרה
אתר הגמ"ח WWW.GAMAH.ORG
054-4785404 | 054-6091685

לתרומות

בנק לאומי (10) | סניף 858 | מספר חשבון 06555085 | מס' עמותה 580643104
קוד מוסד להרשאה בחשבון הבנק 21965
ניתן לתרום גם דרך "נדרים פלוס" וזריים ובאשראי בטלפון ובאתר

לתרומה סרוק את הברקוד

בצדקה תכונני
נדרים סיוע מזון וסיוע לבריאות

אמונה וביטחון

יודעים את התורה?

מפליא את כל שומעיו, גם את המומחים, בידיעתו בחכמת "אמנם כן, אין תנו רבנן בנדרים, אבל יש דתנו רבנן, הרפואה, ולא ידע זאת מספרי רפואה, אלא מהתורה. מסופר בפאר הדור שפעם אחת היה צריך לעשות איזה הותר לאחד מהם הותרו כולן" (נדרים כ"ז), יש לא ניתוח, ו-90% אם היו עושים לבן אדם ניתוח במה הוא היה "תנו רבנן" אבל "דתנו רבנן".

מה. והרופאים פחדו. אז ניגשו לשאול את החזון איש מה וסיפרו בהתפעלות העצומה את העובדה הזאת לרב הזדמן רב אחא בר יעקב לעיר, אמר אביי לכולם שלא יכניסוהו לאושפיוזא. זאת אומרת, אף אחד לא יקבל אותו הביתה לארח אותו כדי שלא תהיה לו ברירה ויצטרך להיכנס לבית הכנסת, ושמה הוא ילון, ואז זכותו תעמוד להרוג את המזיק שם. וכך היה, הוא נכנס לבית הכנסת להתפלל, ובכל כריעה בתפילת שמונה-עשרה הרג ראש אחד של המזיק.

כן רואים את גדלותו וצדקותו של רב אחא בר יעקב מהמעשה המובא בגמרא בבא בתרא ט"ז. דרש רב אחא בר יעקב בפפויא שששן ופינה לשם שמים נתכוננו. בא הששן ונשקיה על כריעה. בא הששן ונישק אותו ברגליו. ועם כל זאת, בגמרא בכבא קמא מ' מסופר שרבא שיבח באזני רב נחמן את רב אחא בר יעקב שאדם גדול הוא. אמר לו רב נחמן כשיבוא לידך הביאהו ליד. הביאו, ושאל אותו שאלות בלימוד, משמע אומר הרב שטיינמן שלא כוחנים אדם גדול אלא בלימוד, אף שידעו את חסידותו ואת צדקותו.

מובא בגמרא בבא בתרא קל"ד אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי שלא הניח מקרא ומשנה גמרא הלכות ואגדות דקדוקי תורה ודקדוקי סופרים קלים וחמורים וגזרות שוות תקופות וגימטריאות שיחת מלאכי השרת ושיחת שדים ושיחת דקלים משלות כובסין משלות שועלים דבר גדול ודבר קטן דבר גדול מעשה מרכבה ודבר קטן היות דאביי ורבא לקיים מה שנאמר להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא. מפרש הרשב"ם להנחיל אוהבי יש עולמות, וכל כך למה? כי אוצרותיהם מלאים כל טוב דברי תורה וחכמה. אז למי מנחיל הקב"ה י"ש עולמות? למי יש לקב"ה להנחיל עולמות? למי שאוצרותיהם מלאים כל טוב דברי תורה וחכמה. רואים כאן שיש עניין מיוחד לדעת את כל התורה כולה. שהרי ברשב"ם מבואר שהבטחה להנחיל אוהבי יש היא משום שאוצרותיהם מלאים בכל טוב דברי תורה וחכמה.

אמנם ודאי ישנו שכר על כל רגע ורגע של לימוד תורה, וגם הלומד דף גמרא אחת כל חייו יקבל שכר, מי שזוכר את הסיפור שסיפרנו על מי שלמד דף אחד והזמין את הרב פיינשטיין לסיום הדף, אבל הבטחה מיוחדת נאמרה על ידיעת התורה כולה, הבטחה מיוחדת נאמרה על ידיעת התורה כולה והכוונה העניינים האלה הם תורה, גם משלות שועלים וכובסים, הכוונה משלים. משל לשועל שהיה ככה ככה, והיה משל ככה וככה, גם זה תורה, כי מזה עוזרים להבין.

אדם צריך לשאוף, אומר הרב שטיינמן, להשיג את ידיעת כל התורה. אמנם אל לו להשלות את עצמו שיוכל להשיג עד כדי כך בתורה, שהרי רואים שכבר בימי חכמים זכרונם לברכה מעלת רבן יוחנן בן זכאי הייתה מיוחדת, אבל צריך על כל פנים להשתדל להשיג את ידיעת התורה עד היכן שידו מגשת. ראינו בדרווחינו שגדולי תורה השיגו מהתורה גם עניינים שלכאורה אינם משם תורה. החזון איש זכר צדיק לברכה היה

מתוך הרצאתו של כבוד הרב אמנון יצחק שליט"א בבית מדרש קהילות פז, בני ברק בתאריך 07.04.2021 לשמיעת שיעורים והרצאות חייגו (גם מטלפון כשר) 02-3724787

לעילוי נשמת
זייתה בת סהלה
היות בת סמו
חנה בת רומיה ע"ה

לעילוי נשמת
קידנו ברק בן זייתה,
יעקב בן עזיזה
אמנון בן בלהה

לזיווג הגון מהרה
יעקב בן אסיה אסתר
אוריאל בן תקוה
אבנר מואיז בן משה

להצלחת כל עם ישראל
שיפלו אויבינו ויחזרו כולם
לשלום לביתם מהרה

לעילוי נשמת
יוסף בן דונטה
יוסף בן שושנה ימיני

לרפואה שלמה מהרה
מינה בת סימה
דייזי בת חביבה
תמר בת שלמה
יוסף בן חנה

לזרע של קיימא
טופז בת אילנה
להצלחת מוסדות
לדעת החכמה ומוסר'

לעילוי נשמת
ציון בן יהודה
אבנר בן יהודה
אפרים בן שושנה

ניתן להשיג יקובץ מלוקט בבעיות השעה בעניני כשרות' בטלפון 0549543484 כולל דיסק מתנה מצורף או בחינם במייל refaelyhu@gmail.com

שותפים בזיכוי הרבים

עלון תורני בתפוצה רחבה

העלון מופץ מדי שבוע לכל חלקי הארץ גם דיגיטלית באתרים מוכרים בעלי עשרות אלפי עוקבים כגון "דרשו", "בעולמם של חרדים" ועוד וכן ברשימות תפוצה גדולות

להצלחת כל עם ישראל שיפלו אויבינו ויחזרו כולם לשלום לביתם מהרה

זכות בזיכוי הרבים

הקדשה חד פעמית

הקדשה למשך חודש

הקדשה לשנה שלמה בעלון

הזדרזו לזכות בהקדשה משלכם לרפואת\עילוי נשמת\הצלחה\זיווג וכו'

לפרטים חייגו\שלחו הודעה: 054-4785404 / 054-6091685

לקבלת העלון בחינם למייל\לנייד כל שבוע- להצטרפות לרשימת התפוצה ניתן לשלוח הודעה למספר הטלפון או למייל alon@gamah.org

סרקו לדף מאובטח לבחירת מסלול

בצדקה תכונני גמ"ח סלי מונן וסיוע לנוקדים